

Дамян Дамянов

Грънчар

Гледах го в ръцете – две огромни
Груби, а пък галеци ръце,
Ваещи от топка глина стомна,
А от стомна – глинено сърце,
Гледах го в устата – в тази жива,
Жадна и опръхнала уста,
Дето в остра дупчица се свива
В дръжката – да сръбне вечността.
Тази вечност, дето все по чезне
Барабар със стомните у нас –
Вече демоде и безполезна
В глината, сменена с плексиглас.
Гледах го. И сякаш пак го гледам:
Две ръце, къс глина, колело...
Луд ли бе той – мохикан последен –
В туй модерно време от стъкло,
От кристал, чешми, водопроводи,
Кой от туй отбрано общество
Ще си купи чиреп старомоден?

Та затуй все жадни май си ходим...
Жадни неизвестно за какво...

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8051>]